

технологічні, кадрові та правові аспекти. Успіх цього процесу залежить від здатності держави адаптуватися до змін у безпековому середовищі, впроваджувати новітні рішення і забезпечувати належну підготовку персоналу. Удосконалення має базуватися на системному підході з інтеграцією зусиль усіх складових сектору безпеки і оборони та врахуванням найкращих світових практик. Подібний підхід сприятиме зміцненню національної безпеки і обороноздатності України в умовах сучасних викликів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кабінет Міністрів України. Стратегія національної безпеки України : Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/3922020-35037> (дата звернення: 30.03.2026).
2. Закон України «Про національну безпеку України» від 21.06.2018 № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 30.03.2026).
3. Національна академія внутрішніх справ. Професійна підготовка поліцейських в умовах сучасних викликів : науково-методичні матеріали. URL: <https://www.naiou.kiev.ua> (дата звернення: 30.03.2026).
4. Міністерство оборони України. Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України. URL: <https://www.mil.gov.ua> (дата звернення: 30.03.2026).

ПОЛЯКОВ ДАНИЛО КОСТЯНТИНОВИЧ

командир 2 відділення 315 навчальної групи
Київський інститут Національної гвардії України

КАРГАТОВ ОЛЕКСІЙ ПЕТРОВИЧ

викладач кафедри розвідки Київський інститут
Національної гвардії України

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РОЗВІДУВАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ПРИ ВІДСІЧІ ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ

Сучасні умови ведення бойових дій, зумовлені широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України, визначають критичну роль розвідувальних підрозділів у системі забезпечення національної безпеки та оборони. Особливого значення набуває розвиток розвідувальних спроможностей Національної гвардії України (далі – НГУ), яка виконує завдання як у складі сил оборони, так і в секторі внутрішньої безпеки.

Перспективи розвитку розвідувальних підрозділів НГУ доцільно розглядати через призму кількох ключових напрямів.

По-перше, це технологічна модернізація. Впровадження сучасних засобів розвідки, зокрема безпілотних авіаційних комплексів, наземних роботизованих комплексів, систем радіоелектронної розвідки та супутникового моніторингу, значно підвищує оперативність і точність отримання розвідувальної інформації. Інтеграція штучного інтелекту для обробки даних є перспективним напрямом підвищення ефективності аналітичної діяльності.

По-друге, важливим є удосконалення системи підготовки особового складу. Сучасний розвідник повинен володіти не лише тактичними навичками, але й компетенціями в сфері кібербезпеки, аналізу великих даних та роботи з високотехнологічними системами. Доцільним є впровадження стандартів підготовки, сумісних із практиками країн НАТО.

По-третє, необхідно забезпечити поглиблення міжвідомчої взаємодії та з розвідувальним співтовариством України. Обмін розвідувальною інформацією з іншими складовими сектору безпеки і оборони, а також із міжнародними партнерами, сприяє формуванню єдиної розвідувальної картини та підвищує ефективність прийняття рішень.

Окрему увагу слід приділити розвитку тактичної розвідки на рівні підрозділів, що безпосередньо діють у зоні бойових дій. Підвищення автономності малих розвідувальних груп, їх забезпечення сучасними технічними засобами розвідки, зв'язку, маскуванню є запорукою успішного виконання завдань.

Таким чином, перспективи розвитку розвідувальних підрозділів НГУ полягають у комплексному поєднанні технологічного оновлення, якісної підготовки кадрів та ефективної взаємодії на всіх рівнях. Реалізація зазначених напрямів дозволить суттєво підвищити спроможності НГУ щодо своєчасного виявлення загроз та ефективної протидії збройній агресії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закон України «Про національну безпеку України» від 21.06.2018 № 2469-VIII.
2. Закон України «Про Національну гвардію України» від 13.03.2014 № 876-VII.
3. Закон України «Про розвідку» від 17.09.2020 № 912-IX.
4. Воєнна доктрина України : затверджена Указом Президента України від 24.09.2015 № 555/2015 (зі змінами).
5. Стратегія національної безпеки України «Безпека людини — безпека країни» : затверджена Указом Президента України від 14.09.2020 № 392/2020.
6. Стратегічний оборонний бюлетень України : затверджений Указом Президента України від 17.09.2021 № 473/2021.

РАЗУВАЄВА АЛЬБІНА ГЕОРГІЙВНА

курсант 2 навчальної групи 2 навчального курсу
Військово-юридичного інституту Національного
юридичного університету імені Ярослава
Мудрого

МОРОХОВСЬКИЙ МИКОЛА ЛЕОНІДОВИЧ

доцент кафедри загальновійськових дисциплін
Військово-юридичного інституту Національного
юридичного університету імені Ярослава
Мудрого

ПРОБЛЕМИ МІЖВІДОМЧОЇ ВЗАЄМОДІЇ ПІДРОЗДІЛІВ СИЛ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ

Сучасний збройний конфлікт переконливо демонструє, що міжвідомча співпраця залишається однією з найбільш нагальних базових проблем, яка безпосередньо впливає на ефективність роботи підрозділів у службово-бойовій сфері та збереження особового складу [4].

Аналіз проблеми міжвідомчої взаємодії службово-бойової діяльності підрозділів в умовах збройного конфлікту виявляє кілька труднощів. По-перше, існує велика кількість дублювання функцій та відсутність розмежування обов'язків між силовими структурами. В умовах збройних конфліктів відсутність чіткого розподілу повноважень є очевидною, оскільки різні структури виконують паралельні завдання, використовуючи обмежені засоби та обмежуючи загальну ефективність оборони [3]. По-друге, системи зв'язку та обміну інформацією технічно несумісні, що є значною перешкодою. Відмінності в системах зв'язку та протоколах передачі даних, які використовуються силовими структурами, ускладнюють швидкий обмін розвідувальною інформацією, а координація дій у реальному часі є складною [5]. Відсутність стандартного безпечного цифрового середовища знижує ситуаційну обізнаність командирів, що змушує їх вживати несвоєчасні дії проти таких загроз.